

DAGENS NYHETER.

KONST

En utskrift från Dagens Nyheter: 2025-06-15 10:07
Artiklens ursprungsadress: <https://www.dn.se/kultur/lovisa-ringborg-staller-ut-pa-norrtalje-konsthall-allt-kan-bli-fortrollat-men-ocksa-otackt/>

Lovisa Ringborg ställer ut på Norrtälje konsthall: "Allt kan bli förtrollat, men också otäckt"

Publicerad 2025-06-17

Lovisa Ringborgs utställning "Blindgångare" visas på Norrtälje konsthall till den 20 september. Foto: Anette Nantell

Osynliga krafter, kontrollförlust och metamorfoser.
Konstnären Lovisa Ringborg utforskar
barndomsminnen och det undermedvetna i sin
sommarutställning på Norrtälje konsthall.

Text och foto

[Sofia Edgren](#) och [Anette Nantell](#)

Blindgångare. Som i en bomb som ej detonerat vid nedslag.
Eller som i någon som famlar i blindo. Och som i titeln på

Lovisa Ringborgs utställning som visas på Norrtälje konsthall i sommar.

– Jag tycker både om ordet och tematiken kring det. Som en osynlig kraft som finns runt oss och som när som helst kan explodera. Ett återkommande stråk i mitt arbete handlar om kontrollbehov och rädslan att inte kunna förutsäga vad som kommer att ske. Samtidigt som det kan finnas en underliggande längtan efter att förlora kontrollen, säger Lovisa Ringborg när vi träffas i utställningen några dagar innan öppning.

I konsthallens tre salar ställer hon ett tjugotal verk. Skulpturer, fotografier och videoverk – somliga visade förr, men det flesta nya för den aktuella utställningen. Bland dem syns foton av stilla rum i dunkelt skymningsljus, vita lakan i svampformationer, stilleben av vissnande blad och utblommade maskrosor. Händer och fötter täljda i björk och lind. Ett överdimensionerat vildsvin, skulpterat av lera och patinerat med jord, järn och färg.

Det är verk som framstår som självständiga; enheter separerade ifrån varandra utan uppenbar relation. Men så, när blicken vilar kvar, träder länkarna fram. Ting som likt ledtrådar, medvetet eller omedvetet, vittnar om samband. Där är exempelvis jorden. Utbredd som en matta på det cirkelformade podium som vildsvinet placerats på – och som också syns som spår på händernas kloförsedda fingrar. Och där är den cerise färgen. Likt en rosaröd tråd löper den genom salens väggar och draperier. Och som en genomgående nyans i konstnärens rumsliga fotografier.

"De är på något sätt alltid väldigt närvarande", säger Lovisa Ringborg om vildsvinen.

Foto: Anette Nantell

Jag namedroppar konsthistoriska referenser som surrealism när vi vandrar i salarna. Lovisa Ringborg själv har dock svårt

att kategorisera sitt konstnärskap. Då talar hon heller om stråk som varit återkommande genom åren.

– Det finns såklart sådant jag dras till, vissa stämningar, färger och texturer. Som jord, som jag både tycker är vackert och skönt att ta på. Men jag strävar inte efter att det jag gör ska vara på ett särskilt sätt, som mörkt eller vackert. Det jag som konstnär kan jobba med är att skapa ett rum för det där vi kallar för intuition. Ett utrymme där tankarna får dra iväg utan att jag ifrågasätter processen eller resultatet. Även om jag, när jag försöker lyfta en hundrakilos lerklump, kan fråga mig själv om vad fan det är jag håller på med.

Återkommande är även upplevelsen av ett mellanrum; utrymmet mellan det öppna och slutna, det kända och okända. Som hennes foton av interiörer, till ytan alldagliga och hemtama rum, men som därtill rymmer skeva och dolda dimensioner. Där är fönster utan utsikt, dörrar som leder in i mörker, figurer som kollapsat. Konstnären kallar fotografiernas miljöer för en slags ”hemosfärer”. Hon säger att hennes arbete delvis handlar om ett utforskande av det undermedvetna och egna minnen.

– Barndomsupplevelsen av världen är något jag återkommer till. Att allt kan bli förtrollat och besjälats, men också otäckt. Men för mig handlar mina verk främst inte om obehag – men jag har förstått att andra upplever dem så. Jag tänker att motsatta saker kan existera samtidigt. Att något kan vara skrämmande och lockande på samma gång.

I snart tjugo år har Lovisa Ringborg byggt upp sina gåtfulla installationer; scenerier som likt episoder tycks ingå i en pågående berättelse utan början eller slut. Efter avslutad master i fotografi vid Fotohögskolan i Göteborg år 2008, jobbade hon främst med arrangerade foton, men på senare år har det även blivit mycket skulptur.

I höst ett urval av verken från "Blindgångare" på Cecilia Hillström gallery i Stockholm.
Foto: Anette Nantell

I hennes drömlika, eller mardrömslika, installationer gestaltas ofta lika realistiska som skrämmande och sagolika tillstånd.

Själv säger hon att referenserna är oräkneliga, i dag rymms hennes "inre kartotek" av otaliga inspiratörer som hon återkommer till. Under intervjun nämner hon bland annat David Lynch och Lars von Trier. Även om filmskaparna inte haft en direkt påverkan på hennes verk, har deras alster präglat hennes uppväxt och tillblivande.

– Lynch fascinerar på så många plan. Och gav plats åt mörkret på ett sätt som inte skildrats i det formatet tidigare. De välbekanta miljöerna och karaktärer som alltid bär på en underton av något annat. Sättet han blandar märkliga inslag som man nödvändigtvis inte behöver förstå. Hur han visade att parallella medvetandetillstånd kan existera samtidigt. Tolkningsbart, men ändå obegripligt.

Vi stannar till vid "hundrakilos lerklumpen", verket

”Blindgångare”. Det skulpterade vildsvinet tycks ha fastnat på den smala rampen och ger med den stängda blicken ett intryck av både underkastelse och hjälplöshet. Ja, kanske en slags blindgång. Men där finns också en motkraft. Med sina betar, sitt långa tryne och sin muskulösa kropp påminner skulpturen om ett urdjur.

Lovisa Ringborg är utbildad vid Fotohögskolan i Göteborg. Foto: Anette Nantell

En best besittande en brutalitet som när som helst kan brisera. Lovisa Ringborg säger att hon dragits till djurets på samma gång vitala som sköra sida. Hon berättar om vildsvinen vid torpet utanför Arboga. Om de uppätta höstäpplena och den förödelse de lämnar efter sig på tomten. Och om spåren hon ser av dem i skogen: uppbökad jord, men – på grund av skygghet och nattaktivitet – sällan djuren själva.

– De är på något sätt alltid väldigt närvarande. Både fysiskt och i tanken. Vilket triggar något inom mig. Det här med att man bara ser skuggor av dem... och sättet de ser ut på. Det är som att de tillhör en annan tid.

Lovisa Ringborg krafsar i jorden som hon berett under sitt vildsvin. Hon säger att arbetet med skulpturen tog så många

timmar att relationen nästan blev symbiotisk. En vän som besökte henne i ateljén påpekade att hon antagit hållningen av ett vildsvin.

"När jag försöker lyfta en hundrakilos lerklump, kan jag fråga mig själv om vad fan det är jag håller på med", säger Lovisa Ringborg. Foto: Anette Nantell

– Under processen funderade jag mycket över konceptet shapeshifting. Förmågan att fysiskt förvandla sig till en annan form eller skepnad. Jag tänker att sådana metamorfoser i myter och drömmar även sker i verkliga livet. Exempelvis med någon i kris eller som plötsligt blir inkallad i krig. Den personen behöver koppla på helt andra krafter och egenskaper än de som krävs i vardagen.

Vi återkommer till utställningens titel och blindgångare i form av en odetonerad bomb. I tiden vi lever bär den innebörden en skrämmande aktualitet. Har den grymhet som delvis präglar världen även påverkat Lovisa Ringborgs verk?

– Min ingång är alltid personlig, men allt som pågår runt omkring mig filtreras ju genom mig. Det senaste året har präglats av en enorm oro och osäkerhet... En känsla av att något när som helst kan explodera.

Fakta. Lovisa Ringborg

Konstnär född 1979. Bor i Stockholm.

Utbildad vid Fotohögskolan i Göteborg. Har de senaste åren ställt ut vid bland annat Shanghai art bund center, Art Brussels, Alma Lövs museum of unexpected art och i utställningen "Romantikens blick" på Nationalmuseum.

Aktuell med separatutställningen "Blindgångare" som visas på Norrtälje konsthall till den 20 september. I höst visas även ett urval av verken på Cecilia Hillström gallery i Stockholm med öppning den 21 augusti.